

AUDREY CARLAN

CALENDAR
girl

LOKAKUU
MARRASKUU
JOULUKUU

4

AUDREY CARLAN

Calendar Girl

Lokakuu

Marraskuu

Joulukuu

Suomentanut Oskari Suosto

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Calendar Girl

October/November/December

© THE CALENDAR GIRL – OCTOBER/NOVEMBER/DECEMBER © 2016

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB,
BOOKCASE LITERARY AGENCY AND WATERHOUSE PRESS LLC

SUOMENKIELINEN LAITOS © OSKARI SUOSTO JA WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42168-0

PAINETTU EU:SSA

Lokakuu

Drue Hoffmanille
Takana on pitkä matka,
jonka alussa tarjosit apuasi ja opastusta, kun sitä eniten
tarvitsin.

Kiitos viisaudestasi, tuesta ja ystävyyydestä.
Toivottavasti tykkäät tästä osasta
ja vinkeästä miespuolisesta Drew Hoffmanista.

Ensimmäinen luku

Hiljaisuus. Se minua oli vastassa, kun astuin Wesin Malibun-kotiin. *Omaan kotiini*. En tiedä, mitä oikein olin odottanut. Mielessäni oli ehtinyt käväistä, että maailmankaikkeus olisikin yhtäkkiä avannut eteeni maanpäällisen taivaan oman mieheni hahmossa, että Wes olisikin palannut ehjin nahoin tämän maan kamaralle ja seissyt edessäni kotimme seinien suojissa. Sehän tämä paikka kuitenkin oli. *Meidän* kotimme. Wes oli ehdottomasti halunnut, että alkaisin mieltää Ginin Malibun-palatsiksi nimeämän paikan yhteiseksi kodiksemme. Toinen vaihtoehto oli Wesin mukaan se, että etsisimme yhdessä uuden asunnon. En halunnut sitä. Mieluummin sukelsin täysillä hänen maailmaansa, joka oli eheä, ainutlaatuinen, hillityn tyylikäs ja ihastuttava.

Wes oli paiskinut ankarasti töitä kaiken sen eteen, mitä oli jo niin nuorella iällä ehtinyt itselleen hankkia. Hän ei ollut mikään kerskailija tai ahnehtija. Ja siitä todistivat kodin selkeät linjat ja rennon kutsuva sisustus. Kävellessäni hämärien, tyhjien huoneiden halki katselin taas hänen tuttuja esineitään, mutta jokin oli nyt toisin. Tutkailin paikkoja tarkasti ja silmäilin pieniä muutoksia, joita talossa oli tapahtunut sen jälkeen, kun olin kaksi kuukautta sitten lähtenyt täältä.

Kivistä muuratun tulisijan yläpuolella takanreunuksella oli pieni kolmenkymmenen sentin korkuinen säärtään ojentavan ballerinan patsas. Pikku tanssija piteli nilkkaansa kaksin käsin päänsä yläpuolella tasapainoillen samalla toisen jal-

kansa varpaankärjellä. Patsas oli kuulunut äidilleni. Hänkin oli noussut varpailleen, taivuttanut selkäänsä kaarelle ja näytännyt, miten sama balettiliike tehtiin. Äiti oli työskennellyt tanssityttönä Vegasissa mutta ollut sitä ennen klassisen baletin ja nykytanssin ammattilainen. Minusta oli ihana katsella hänen liikehtimistään. Siivotessaan hän oli pyörähdellyt kotona musiikin tahtiin, jonka vain hän kuuli. Hänen mustat hiuksensa olivat yltäneet vyötäisille ja aaltoilleet hänen ympärillään kuin tumma viitta. Viisivuotiaana ajattelin, että minun äitini oli maailman kaunein nainen, ja minä rakastin häntä enemmän kuin ketään muuta. Rakkaus oli kadonnut mutta pieni patsas oli yhä tallella. Se seiso i kunniapaikalla takanreunuksella, ja vaikka olisinkin halunnut töytäistä sen sieltä murskaksi lattialle, annoin sen olla. O i sin kai jo antanut sen pois, jos olisin halunnut luopua siitä. Joskus muistot tekivät kipeää, kauniitkin muistot.

Käännyn katselemaan olohuonetta ja huomasin sivupöydällä tutun valokuvan kehyksissä. Maddy. Se oli otettu päivää ennen kuin hän aloitti yliopisto-opintonsa. Olin seurannut häntä ympäri opinahjoa kuin eksynyt koiranpentu. Mads sen sijaan oli hypähdellyt ympäriinsä pitäen minua samalla kädestä käsivarsiamme keikuttaen. Olimme kulke neet yhdessä luokasta toiseen, ja hän oli esitellyt minulle eri kursssejaan ja selostanut, mitä niillä opinto-oppaan mukaan olisi määrä oppia. Hän oli suorastaan kihissyt onnesta, mikä oli ilahduttanut minua hurjasti, sillä olin silloin tajunnut, että ikioma pikkusiskoni pääsisi elämässään vielä vaikka kuinka pitkälle. Niin kuin oli jo päässytkin. Olin hänestä niin älyttömän ylpeä. Vain taivas oli Maddyllä rajana, eikä häntä pidätelisi mikään.

Jatkoin matkaani keittiöön, missä näin jääkaapin oveen magneeteilla kiinnitetyt kuvat. Pikkuisen kämppäni jääkaa-

pin ovesta irrottamani otokset oli laitettu täällä esille. Maddy, Ginelle, isä. Joukossa oli pari uuttakin kuvaa, joita en ollut itse kehityttänyt. Kuvia Wesistä ja minusta. Yhdessä olimme illallisella, ja toisessa ei näkynyt kuin kasvomme, sillä olimme itse napanneet kuvan sängyssä. Wesin oli täytynyt panna ne siihen. Niistä näkyi, mistä kaikki oli alkanut. Sivelin Wesin virnistävää hymyä. Hän näytti niin itsevarmalta ja seksikkäältä pidellessään minusta tiukasti kiinni omassa sängyssään. Sivelin kivistävää rintaani. Pian. Pian hän palasi kotiin. Minun oli pakko luottaa siihen. Antaa polun viedä. Nyt jos koskaan olisi uskottava sanoja, jotka olin antanut jalkateräni tatuoida.

Siirryin makuuhuoneeseen, jonka tätä nykyä jaoimme, mutta jäin seisomaan niille sijoilleni suu ammoltaan ja silmät lautasen kokoisina.

”Ei jumalauta.” Tuijotin hämmennyksen vallassa kuvaa, joka tuijotti takaisin. Oma kuvaani.

Se oli viimeinen Alecin minusta helmikuussa tekemistään muotokuvista, ja seisoin siinä Seattlen Avaruusneulan näköalatasanteella ihailemassa kaupungin maisemia. Hiuksetni lehyivät takanani tuulessa kuin sysimustien kiharoiden viuhkana. Olin tuntenut sinä päivänä oloni vapautuneeksi. Vapaaksi taakasta, jonka isä oli tahattomasti harteilleni sysännyt, ja vapaaksi vaatimuksista muovautua asiakkaideni tarpeisiin. Siinä lyhyessä rauhanhetkessä kaikki se oli kaikonnut. Olin ollut vain pelkkä Mia, tyttö, joka näki ensimmäistä kertaa elämässään edessään aukeavan maiseman todellisen kauneuden.

En voinut uskoa silmiäni. Weston oli ostanut kalleimman teoksen, jonka Alec oli minusta tehnyt. Olin kyllä kertonut vuoden varrella Wesille Alecista. En yksityiskohtia myöten, mutta perusasiat kuitenkin. Olin puhunut etenkin Alecin

taideteoksista ja siitä, miten jokainen niistä oli muuttanut minua, saanut minut näkemään elämän, rakkauden ja itseni kirkkaammin. Olimme Wesin kanssa olleet sängyssä alasti toisiimme kietoutuneina, kun olin maininnut, miten paljon olin Alecille oivalluksistani velkaa. Miten minusta oli tuntunut vääryltä ottaa häneltä palkkiorahat vastaan, koska olin saanut häneltä muutenkin niin paljon, mutta vaihtoehtoja ei vain ollut.

Kaivoin puhelimeni esille, hain oikean numeron ja napautin soita-kuvaketta.

”*Ma jolie*, mikä suo minulle tämän suunnattoman ilon saada kuulla ääntäsi?” Alec sanoi puhelimeen pehmeän aistikkaalla äänellään, joka toi mieleeni paljon iloisemmat ja onnellisemmat ajat syntisen Ranskikseni vartalon alla.

Käännyin ja kompuroin sängylle ja istahdin jalat ristissä tuijottamaan maalausta. ”En voi... En voi uskoa, että...” Sen sijaan, että olisin saanut sanottua lauseeni loppuun, käänsin puhelimen toisinpäin, räpsäisin teoksesta kuvan, lähetin sen hänelle ja nostin puhelimen taas korvalle. Kuulin, kun viestini kilahdi hänen kännykkäänsä.

”Mia, *parle moi*, onko sinulla kaikki hyvin?” Hän kuulosti huolestuneelta.

Tarkastelin Wesin sängyn, meidän yhteisen sänkymme, yläpuolelle ripustettua kauneutta ja sanoin ääni väristen: ”Avaa viesti, jonka sait.”

”En oikein välitä tällaisesta kommunikaatiosta, *chérie*.”

”Katso se nyt vain”, parahdin, toivon mukaan riittävän painokkaasti.

Kuulin pari klikkausta. ”Ah, *mais oui*, sinäkö siis näet sinut, *non?*”

Joskus tulee hetkiä, joina haluaisi kuristaa puhelimen toisessa päässä olevan ihmisen. Nyt oli yksi niistä. ”En minä

sitä, Alec, vaan sitä, että miksi minä näen *itseni* poikaystäväni makuuhuoneessa?”

Alec henkäisi. ”*Ma jolie*, onko sinulla *copain*? Poikaystävä?” Sana kierähti hänen suustaan tutulla ranskalaisella korostuksella saaden minut miltei unohtamaan, miten minua ärsytti, kun hänellä ei heti raksuttanut. ”Sinä olet siis sitoutunut iäksi. *Félicitations!*” hän onnitteli, mutta ei antanut mitään selitystä sille, miten teos oli tänne ilmestynyt.

Voihkaisin. ”Alec kulta, keskittyisit nyt.”

Alec hymisi. ”Voi, *chérie*, minähän keskityn sinuun aina. Varsinkin, kun olet kanssani paljaana. Muistan tarkalleen, miltä tuntui pidellä sinua sylissäni silloin helmikuussa. Muistathan sen, *oui?*”

”Ei nyt aleta muistella sellaisia, Alec. Minä tarvitsen vastauksia. Sinulta. Miten tämä teos on voinut päätyä minun makuuhuoneeseen?”

Hän naurahti ja huokaisi. ”Aina yhtä tiedonjanoisena. Ehkä se oli tarkoitettu yllätykseksi, *compte tenu de votre amant.*”

Ranskantaitoni olivat ruosteessa, en ollut opiskellut kieltä enkä käyttänyt sitä Alecin kanssa puhelimessakaan pariin kuukauteen, mutta hän siis ilmeisesti arveli teoksen olevan yllätys rakastajaltani.

”Ostiko Wes sen?”

”Ei varsinaisesti.”

Suoristin selkäni ja purin hammasta niin lujaa, että olisin voinut halkaista purukalustollani vaikka kiviä. ”Turha kainostella. Kakaise nyt vain ulos se, minkä tiedät, Ranskis.”

Alec rykäisi. ”En harjoita kakaisemista, sellainen on epämiellyttävää.”

Pyörittelin silmiäni ja rojahdin selälleni sängylle. ”Alec...” sanoin varoittavalla äänellä.

”Rakastajasi ei maksanut teoksesta”, hän ilmoitti selvin sanoin.

”Miten se sitten päättyi tänne?”

Tietojen nyhtäminen Ranskikseltani silloin, kun hän ei selvästikään halunnut niitä antaa, oli vaikeampaa kuin saada mies pidättelemään lähestyvää laukeamista kunnan panosesion päätteeksi. Siis täysin mahdotonta.

Lopulta hän huokaisi. ”*Ma jolie*, kerronko sinulle nyt rehellisesti, *oui?*”

Miksi edes vastata moiseen kysymykseen – hänhän tiesi, mitä minä halusin. Vastasin silti: ”*Oui. Merci.*”

”Rakastajasi soitti agentilleni. Hän halusi ostaa *Hyvästi, rakkaus* -teoksen. En ole suostunut myymään sitä.”

Tieto yllätti minut. Miksi taiteilija, joka teki teoksensa nimenomaan suurelle yleisölle ja myyntiin, ei suostunutkaan kauppaamaan tauluaan? ”Mikset? Eihän tuossa ole mitään tolkkua.”

Hän hymähti jälleen salaperäisesti. ”Niin se vain on. Minä rakastan sinua ja halusin varmistaa, että kauneuttasi pääsivät ihailemaan ainoastaan siihen sopivat ihmiset. Minulla oli jokaiselle teokselle omat ehtonsa. Kahdesta en aikonut luopua laisinkaan.”

”Mistä kahdesta?”

Hän madalsi ääntään seksikkääksi mörinäksi, joka oli tullut minulle liiankin tutuksi. ”Pidän siitä, että voin katsella meitä rakkautemme hetkellä. Olenkin ripustanut *Rakkautemme*-teoksen Ranskassa olevan huvilani yksityiseen soppeen. *Je ne pouvais pas m'en séparer*”, hän sanoi, ja rassasin aivojani yrittäessäni saada sanoista jotain tolkkua. Hän taisi ilmoittaa, ettei kyennyt eroamaan teoksesta.

Naurahdin. ”Tuo on ihan höpsöä, Alec. Näyttelyn tarkoitushan oli nimenomaan panna teokset jakoon.”

”Ah, mutta minä haluan, että niitä katselevat päivittäin juuri oikeat silmäparit. Olen myynyt muut sarjan osat sellaisille ihmisille, joiden taustat olen tarkistanut ja joiden kanssa olen itse keskustellut.”

Pudistelin päätä ja nuoleskelin kuivuneita huuliani. Sisäläni risteili erilaisia tunteita katsellessani teosta, jutellessani Alecin kanssa ja ikävöidessäni samalla Wesiä. Oloni oli kuin pyörremyrskyn jäljiltä. Yritin koota ajatusteni ja tunteideni repaleisia palasia, vaikka niitä oli vaikea sovittaa yhteen.

”Entäs tämä teos sitten? Miten se päättyi tänne?”

”Minä juttelin sinun Westonisi kanssa. Hän kertoi, kuka on, ja selitti, että tiesi meidän suhteemme laadusta. Odotin, että siitä seuraa *grabuge*.”

”Krapula?” Oliko Alec pelännyt krapulaa? Mitä ihmettä?

”*Merde. Non*. Mikä se nyt onkaan... ristiriitto?”

Nauraa korskahdin nenääni. ”Ristiriitako?” kysyin nauraen.

”*Oui*. Ristiriita. Mutta hän olikin todellinen herrasmies. Kertoi, että oli nähnyt näyttelyn teokset internetissä ja halusi ostaa ne.”

”Ostaa ne. Siis kaikki teoksetko?”

”*Oui*”, Alec vastasi kuin siinä ei olisi ollut mitään ihmeellistä. Minusta taas tuntui todella erikoiselta, että rento surffaajakundini olisi halunnut käyttää miljoonia kuviin... minusta. Meidän olisi todellakin syytä jutella hänen kovalla työllä ansaitsemiensa dollareiden haaskaamisesta, kunhan hän palaisi kotiin. *Luoja, kunpa hän palaisi*.

Nousin sängyltä ja kävelin talon halki nopeasti tutkien huoneen toisensa perään, mutta vastaan ei tullut enempää kuvia minusta. ”No...”

”Sanoin, ettei se käy. Että hän voisi saada teoksista vain yhden, ja jos hän valitsisi juuri oikean, minä myisin sen hänelle.”

Voi jeesus, että Alec osasi olla kummallinen mies. Mutkikas, omalaatuinen, rakastava, avomielinen, vaativa, järkyttävän hyvä sängyssä ja ehdottoman eriskummallinen. Mutta toisaalta, eivätkös kaikki taiteilijat olleet sellaisia? Heidän kummallisuuttaan oli vaikea määritellä tai lokeroida, koska he toimivat niin omintakeisesti.

”Ja?”

”Hänen valintansa osui oikeaan. Hän valitsi sinut.”

Tapa, jolla Alec asian ilmaisi, sai kihelmöivät väreet kulkemaan käsivarsiani pitkin. Hankasin niitä ja halusin itseäni, kun kerran kukaan muukaan ei ollut sitä tekemässä.

”Ne kaikkihan esittävät minua, Alec.”

”*Non*. Muissa teoksissa on hetkiä elämästäsi, kokemuksiasi ja sellaistaikin, mitä esität teoksia varten. Mutta siinä yhdessä kuvassa näkyy, kuka sinusta on tullut. Ja sen hän halusi. Joten annoin hänen saada sinut.”

Sana ”saada” kuulosti hänen suustaan kummalliselta. ”Mitä sinä meinaat?”

”Voit ajatella sitä lahjana sinulle ja hänelle. Teidän rakkaudellenne.”

”Lahjoititko sinä poikaystävälleni neljännesmiljoonan maksavan teoksesi?”

”Se on itse asiassa puolen miljoonan arvoinen.”

”Jumalauta!”

”*Mia. Je t’aime*. Aioin joka tapauksessa lahjoittaa sinulle puolet sen tuotosta. Näin saat joka ikinen päivä kauniin muistutuksen siitä, kuka olet. Ihailtavaa, että hän ripusti sen yhteisen sänkyenne yläpuolelle. En voisi kuvitella kuvalle parempaa paikkaa.”

Kyöneleet kirvelivät jo silmissä ja nyyhkäisin. ”Kai sinä tiedät, että minäkin rakastan sinua. Meidän omalla tavalamme.” Seisoin sanojeni takana sataprosenttisesti.

Hän naurahti. ”*Oui. Tiedän minä, ma jolie.*” Ja sitten hän lopetti puhelumme siteeraten teoksen nimeä: ”Hyvästi, rakkaus.”

Toivottavasti se ei ollut viimeinen kerta, kun juttelin tuhmia puhuvan Ranskikseni kanssa. Vaikka hän olikin nyt tavallaan antanut oman siunauksensa Wesille ja minulle, halusin silti pitää hänet elämässäni. Hän tulisi aina olemaan osa tätä minun matkaani, ja rakastaisin häntä kuolemaani asti. Mutta Wesiä rakastin vielä enemmän. Häneen minä olin *rakastunut*, ja halusin hänet kotiin.

*

Illalla oli viileämpää kuin silloin, kun olin viimeksi ollut täällä, mutta toisaalta olin palellut jo viikkokausia. Käänsin katseeni tähtitaivaalle ja mietin, mahtoiko Wes nähdä samat tähdet siellä, missä oli. Vaikka olinkin luvannut itselleni, että antaisin hänen ottaa minuun ensin yhteyttä, kaivoin kuitenkin kännykkäni esille ja painoin hänen numeroaan. Puhelu ohjautui suoraan vastaajaan. Suoniini kohahti voimakas hermostuksen aalto. Yritin tasata hengitystä ja olla hätääntymättä, vaikka Wes ei vastannutkaan. Hän oli varmaan nukkumassa. Mieshän toipui hitto soikoon kaulaansa saamasta ampumahaavasta. *Rauboitu, Mia. Sinähän puhuit hänen kanssaan viimeksi eilen.*

”Hei, ööh, minä täällä. Halusin vain kuulla äänesi tänä iltana. Kotona ollaan. Siis Malibussa.” Katseeni siirtyi etäällä vyöryviin tummiin valtameren aaltoihin ja puhuin ääni väristen. ”Talossa on hiljaista. En tiedä, missä Judi on.” Aallot löivät rantaan ja tuuli tarttui hiuksiini, jolloin minua alkoi viluttaa entistä enemmän. ”Thanaa, että olit purkanut tavarani. Tai ehkä Judi oli tehnyt sen, mutta toivottavasti se olit sinä

ja halusit yhdistää elämämme.” Nypin farkkujeni saumasta roikkuvia rihmoja. ”Voi luoja, että kaipaan sinua, Wes. En halua nukkua sängyssämme yksin.” Pari petollista kyyneltä vierähti poskelleni, vaikka kuinka yritin niitä estää. En tiennyt, mitä muuta enää sanoa kertoakseni, miten kipeästi häntä tarvitsin. Halusin. Että en voisi elää onnellisena ilman häntä.

”Älä unohda minua”, kuiskasin ja katkaisin puhelun. Noilla kolmella sanalla oli meille kahdelle aivan erityinen merkitys tunteidemme tulkkina. Vilkuilin vielä taivaalle ja lähdin sitten kohti entistä huonettani. Jos en kerran saisi häntä vierelleni, en haluaisi myöskään nukkua yhteisessä sängyssämme.

*

Tunsin oloni painottomaksi. Unenpöpperön läpi aistin vahvojen käsivarsien sulkevan minut syleilyynsä. Kämperryin niiden lämpöön ja työnsin nenän kiinni ihoon hengittäen tuttua miehekästä tuoksua. Ne muutamat yöt, jotka olin saanut kunnolla nukuttua, olivat aina täyttyneet hänen läsnäolostaan. Sen sijaan, että olisin vastustellut mielikuvaani, päätin tänä yönä antautua sen valtaan. Antaa riemun hänen turvallisuudesta läheisyydestään imeytyä luihin ja ytimiin, kietoutua suojelevasti sydämeni ympärille. Kuvittelin, miten Wes peittelisi minut sänkyyn. Yhteiseen sänkyymme. Tyyny tuoksui häneltä, mereltä ja hiekalta, joiden aromiin sekoittui ripaus täyteläistä vain Wesille ominaista tuoksua. Se viipyili nenänsäni. Painoin kasvoni pehmeää puuvillaa vasten. ”Minulla on ikävä sinua...” Ääneni sortui ja poskelleni vierähti kyynel.

Höyhenenkepeä kosketus leyhähti kasvoilleni. ”Minä olen täällä. Luonasi”, hän kuiskasi korvaani. Unet osasivat tosiaan olla sekä julmia että ihania yhtä aikaa. Ne antoivat juuri sen, mitä kaipasin, vain viedäkseen sen taas aamunkoitteessa pois.

Siristelin silmiä auki ja näin uneliaisuuteni läpi olennon. Hänen hahmonsä. "Älä jätä minua. Älä mene." Räpyttelin vimmatusti yrittäen pitää silmät auki. Avoimesta ikkunasta tulvahti sisään merellisen viileä tuulahdus. Kiskoin paksun täkin leukaan ja kaivauduin sen suojiin. Sitten kuumottava lämpö sulki minut sisäänsä. Käsivarsi työntyi vyötärölleni ja uppouduin täysillä nautiskelemaan unestani. Siitä, että sain tuntea hänet lähelläni, olla hänen sylissäni, aistia hänen henkäyksensä niskassani.

Hänen kookas vartensa kietoutui takaapäin ympärilleni ja minä painauduin kiinni kuvitteelliseen Wesiin piittaamatta siitä, ettei hän oikeasti ollut luonani. Kuvittelin, että hän oli, jotta saisin nukuttua edes yhden yön. Hänen syleilynsä tuntui niin todelliselta, se, miten hän työnsi kasvojaan niskahiuksiini, olkapäilleni. Tarrasin kiinni vyötäisilläni olevasta kädestä ja vein sen rintojeni väliin, painoin huuleni hänen rystysilleen ja hengitin hänen tuoksuaan syvälle sisimpääni. Niin syvälle, että huomenna herätessäni aistisin yhä hänen läsnäolonsa. Hänen raskas henkäyksensä kutitteli korvaani. Suljin tiukasti silmät ja annoin kyynelten valua, sillä en halunnut kangastuksen katoavan. Lopulta selkääni hohkaava lämpö ja minut ympäröivä rauhan tunne verhosivat suruni ja tuskani yöksi alleen.

Syvältä uneni uumenista hän lausui: "Nuku, kullannappu. Minä olen tässä. En enää ikinä päästä sinusta irti."

"Hyvä", mumisin uneni Wesille ja pidin hänestä yhä tiukemmin kiinni, kun nukkumatti kiskoi minua jo mukaansa. Wesin käsivarret kietoutuivat tiukasti ympärilleni ja aistin tutun ailahduksen. Uni-Wesin jokainen ruumiinosa kosketti minua. Juuri niin kuin silloinkin, jos hän olisi oikeasti ollut siinä. Huokaisin ja päästin itseni vajoamaan syvyyksiin.

Wesin ääni kuulosti kaukaiselta mongerrukselta, kun hän sanoi vielä: ”En unohtanut sinua hetkeksikään, Mia. Olit joka ikinen päivä lähelläni, kun olin poissa. Selvisin muistamalla sinut.”

HÄYTTÖMÄN ROHKEA. USKALLATKO?

Mehevän eroottisen viihdesarjan päätösosa.

Mia Saundersin elämä on muuttunut täysin. Isän pelivelat on hoidettu ja Mia on vapaa velvoitteista ja peloista. Lokakuussa säkenöivä Mia pääsee Hollywoodin parrasvaloihin ja saa huikean tilaisuuden juontaa televisiossa omaa showtaan, Kaunista elämää. Mia hakee aitoa kauneutta julkkisten epätodellisen muovisen maailman takaa.

Wes taas yrittää toipua vankeusajan traumaistaan.

Lemmiskely on parasta lääkettä. Mian omat unelmat ovat kaikki toteutumassa. Joulukuussa Mian vuoden mittainen matka huipentuu talvisiin satumaisemiin Aspenissa. Viileän huimaavien vuorten katveessa sattuu kaikenlaisia kuumia kohtaamisia, siinä sivussa Mia kuvaa paikallisia taiteilijoita. Lumoavassa loppuhuipentumassa kaikki odotukset saavat täyttymyksensä.

»Uusia intohimon kohteita löytyy, ystävykset lähentyvät entisestään ja hämmästyttävää on, miten rakkaus todellakin voittaa kaiken.»

– HOOKS & BOOKS BLOG

»Täydellinen päätös matkalle jota olen pakahtuneena saanut seurata.»

– THE BOOK READING GALS

